

Πελοπν.(Βούρβουρ.): Ἀναχερίστη τὴν καρὴν καὶ τὴν τιγάζει.

3) Δέρω τινὰ Πελοπν. (Βούρβουρ.): Θὰ σ' ἀναχερίσω πιστεύω. Συνών. δέρνω, χερικῶνω, χτυπῶ. 4) Κινῶ τὰς χεῖρας μου διὰ νὰ ἀμυνθῶ Πελοπν. (Λακων.) Πβ. ἀρχ. ἀναχειρίζομαι.

ἀναχερσάδα ἡ, ἀμάρτ. ἀνεχερσάδα Α.Κρήτ.(Βιάνν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. χερσάδα.

Μέρος εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἀγροῦ, ὅπου κατὰ τὴν ἄροσιν δὲν φθάνει τὸ ἄροτρον. Συνών. ἀναβόλα 1, χερσάδα.

ἀναχλὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσ. Οἶν.) —ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 48 ἀνάχλα Πελοπν. ἀλαχνὰ Πελοπν. (Λακων. Οἷτυλ.) ἀναχλὰ Πελοπν.(Γέρμ. Μάν.) ἀνάχλια Κάρπ. ἀνάγλια Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναχλός.

1) Ἐλαφρῶς, ἐξ ἐπιπολῆς, ἐπαναλαμβανόμενον πολλάκις δις πρὸς ἐπίτασιν τῆς σημ. Κάρπ. Πελοπν.(Οἶν. Οἷτυλ.): Ἀνάχλια ἀνάχλια ἢ ἀνάγλια ἀνάγλια τριῖβε το νὰ μὴν κακοφορμίσῃ - νὰ μὴν πονῇ Κάρπ. Πᾶρ'τα ἀλαχνὰ ἀλαχνὰ γιὰ νὰ μὴ σηκωθῇ μπουχός (ἐνν. τὰ σκουπίδια. μπουχός=κονιορτός) Οἷτυλ. Συνών. ἀλαφρὰ 2, ἀνάλαφρα 1, γλυκά, μαλακά. Πβ. ἀγάληα 1, ἀπαγάληα, σιγά, σιγανά.

2) Οὐχὶ εἰς πολὺ βάθος, ἀβαθῶς Πελοπν.(Γέρμ. Λακων. Μάν. Μεσσ. κ. ἀ.) —ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.: Τὸ παλούκι εἶναι ἀναχλὰ βαλμένο Μεσσ. Τὴν ἔβαλε ἀναχλ' ἀναχλὰ 'ς τὸ σελάχι ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν. Συνών. ρηχά. 3) Οὐχὶ σφικτά, χαλαρῶς Πελοπν.(Γέρμ. Λακων. Μάν. κ. ἀ.): Εἶναι δεμένο ἀναχλὰ τὸ σκοινὶ Γέρμ. Εἶμαι ζωσμένος ἀναχλὰ αὐτόθ. || Παροιμ. φρ.

Ἀνάχλα ἀνάχλα λάχανα καὶ πλακωτὰ κουκκάκια (ὅτι διὰ νὰ ψήσωμεν καλῶς τὰ χόρτα πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εὐρυχωρία ἐν τῇ χύτρᾳ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὄσπρια) Πελοπν. Τσίτα τσίτα τὰ κουκκιά, ἀναχλὰ τὰ λάχανα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λακων. Συνών. ἀχαμνά, χαλαρά, ἀντίθ. σφικτά.

ἀναχλένω Πελοπν. (Λακων.) ἀναχλένω Πελοπν. (Γέρμ.) ἀναχλύνω Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναχλός.

Μετβ. χαλαρώνω ἔνθ' ἀν.: Ἀναχλένω τὸ σκοινὶ Γέρμ. Ἀνάχλυνα τὸ λουρί μου αὐτόθ. Συνών. ἀχαμνίζω, ξεσφίγγω. Ἀμετβ. χαλαρώνομαι Πελοπν. (Μάν.): Ἀνάχλυνε τὸ σκοινὶ καὶ λύνεται. Συνών. ἀναχλιάζω.

ἀναχλιάζω Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναχλός.

Γίνομαι χαλαρός. Συνών. ἀναχλένω.

ἀναχλιδάινω Πελοπν. (Λακων.) ἀναχλιδάινω Πελοπν. (Λακων.)

Τὸ ἀρχ. ἀναχλιδάινω = καθιστῶ τι χλιαρόν, ὑπόθερμον.

Αἰσθάνομαι μεγάλην χαράν: Ἀνάχλιανε ἡ καρδιά μου. || Παροιμ.

Εἶδ' ὁ σκύλλος τὴ γενεά του καὶ ἀνάγλιανε ἡ καρδιά του (ἐπὶ εὐτελοῦς χαίροντος ἐπὶ τῇ συναντήσει ὁμοίου του). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναχαίρομαι.

ἀνάχλιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνάχλιος Ἡπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. χλός.

Ὁ ὀλίγον τι χλιαρός, ὑπόθερμος: Ἄσμ.

Ἀνάχλιου ἀνάχλιου εἶν' τοῦ νιρὸ καὶ ἀφρᾶτου εἶν' τοῦ προυζύμι.

ἀναχλός ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Λακων. Μάν. Μεσσ. Ὀλυμπ. Τρίπ. κ. ἀ.) —ΠΔεκάξ. Τριφύλλ. 9 —Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀναχλος Πελοπν.(Κορινθ.)

ἀνάχλος ΝΠολίτ. Παροιμ. 3,206 ἀναχλός Πελοπν.(Γέρμ.) ἀναχλὲ Τσακων. ἀλαχνός Πελοπν.(Κάμπος Λακων. Μάν. Οἷτυλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀγνός κατ' ἀνομ. διὰ τῶν μεταβατικῶν τύπ. *ἀναγνός < *ἀναχνός. Κατὰ ΝΠολίτ. ἔνθ' ἀν. ἢ λ. ἴσως ἐκ τοῦ ἀνάχνοος.

1) Οὐχὶ σφικτός, χαλαρός Πελοπν. (Βούρβουρ. Γέρμ. Κάμπος Λακων. Οἷτυλ. κ. ἀ.): Δὲν εἶναι ἀλαχνὸ τὸ χῶμα τσαὶ γιὰ δαῦτο δὲ γέγονται Οἷτυλ. Μᾶς' το ἀναχλὸ, μὴν τὸ τσουπώ-νης τὸ βαμπάκι Βούρβουρ. Τὸ παντελόνι μου εἶναι ἀναχλὶὸ 'ς τὴ μέση καὶ δὲ μὲ σφίγγει Γέρμ. Τὸ σκοινὶ εἶναι ἀναχλὶὸ καὶ δορῶ νὰ τὸ λύσω αὐτόθ. 2) Ὁ εὐρισκόμενος ἢ γινόμενος οὐχὶ εἰς πολὺ βάθος, ἐπιπόλαιος Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Κορινθ. Μάν.) —ΠΔεκάξ. ἔνθ' ἀν.: Ἀλαχνὸ νερὸ Κάμπος Λακων. Νερὰ ἀναχλα Κορινθ. Γίνεται πρῶτα ἓνα ἀναχλὸ καμάτεμα μετὰ τὰ πρωτοβρόχια ΠΔεκάξ. ἔνθ' ἀν. || Παροιμ. φρ. Ἀναχλὸς βορβός (ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ καχεκτικοῦ ἀνθρώπου) Πελοπν. 3) Ὁ μὴ ἔχων πολὺ βάθος, ἀβαθὴς Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Κορινθ. Μεσσ. Ὀλυμπ. Τρίπ.) Τσακων. —Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Πιάττο ἀναχλὸ Μεσσ. Ἀναχλὴ γαβάθα Τρίπ. Ἀναχλὸ αὐλάκι Λεξ. Δημητρ. Θάσσα ἀναχλὰ (θάσσα = θάλασσα) Τσακων. Συνών. ἄβαθος 1, ἀνάπλαγος 1, ἀνάρρηχος, ρηχός, ἀντίθ. βαθύς.

ἀνάχνα ἡ ἀμάρτ. ἀνάφνα Πόντ.(Κερασ.) ἀνιθνὰ Ἰμβρ. Σαμοθρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. ἄχνα.

1) Ἀτμός ἐξερχόμενος ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν βράζοντος ὕδατος ἢ θερμοῦ φαγητοῦ Ἰμβρ. Σαμοθρ.: Βράζ' τὸν νιρὸ καὶ βράζ' ἀνιθνὰ Ἰμβρ. 2) Ὁ διὰ τῆς ἐκπνοῆς ἐξερχόμενος ἐκ τῶν πνευμόνων ἀήρ Πόντ.(Κερασ.) Συνών. ἄχνα.

ἀναχνιδᾶζω Πόντ.(Κερασ. Κοτύωρ.) ἀναχνιδᾶ Πόντ.(Κερασ. Κοτύωρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. *ἀχνιδᾶζω.

Αἰσθάνομαι ρῖγος ἐξ ἀδιαθεσίας ἔνθ' ἀν.: Ἀναχνιδᾶται ἢ ἀναχνιδᾶ τὸ κορμί μ' - ἢ ράδᾶ μ' (ράδᾶ = ράχης) Κοτύωρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναχαιτίζω 2.

ἀναχνιδᾶσιμον τό, Πόντ.(Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχνιδᾶζω.

Ἐλαφρὸν ρῖγος ἀδιαθεσίας. Συνών. ἀναχνιδᾶσμαν.

ἀναχνιδᾶσμαν τό, Πόντ.(Κερασ.) ἀναχνιδᾶγμαν Πόντ.(Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχνιδᾶζω.

Ἀναχνιδᾶσιμον, ὁ ἰδ.

ἀναχνίζω ἀμάρτ. ἀνιθνίζου Ἰμβρ. Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνάχνα. Τὸ ἀνιθνίζου ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνεθνίζω.

Ἐκπέμπω, ἀναδίδω ἀτμόν, ἐπὶ ζέοντος ὕδατος ἢ θερμοῦ φαγητοῦ ἔνθ' ἀν.: Τὸν νιρὸ βράζ' καὶ ἀνιθνίζ' Ἰμβρ. Τώρα τοῦ κένουσα τοῦ φαγεῖ καὶ ἀνιθνίζ' αὐτόθ. Συνών. ἄχνίζω.

ἀναχοβολῶ Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀναχου-βολῶ Θεσσ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. χοβολῶ ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. χόβολη.

Ἀνακινῶ, ἀναφύρω ἔνθ' ἀν.: Ἀναχουβουλάει τ' στάχτ' 'ς τοὺν παράγουνα Θεσσ. Συνών. ἀναδεύω Α 1, ἀνακατεύω Α 1, ἀνακατώνω Α 1, ἀναμίγω 1, ἀνασκαλεύω 1, ἀναχουλεύω 1.

***ἀναχόρδεμα** τό, ἀνερχοῦδεμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχορδεύω.

Ἀκαταστασία, ἀτημελησία: Καμένη, τὰ μαλλιά σὸναν

ἀνερχοῦδεμα! (οὐραν = σου ἔναν). Συνών. ἀναμαλλιά 1, *ἀναχορδεμός, *ἀναχόρδεψι, *ἀναχόρδισμα.

*ἀναχορδεμὸς ὁ, ἀνερχοῦδεμὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχορδεύω.

*Ἀναχόρδεμα, ὁ ἰδ.: Εἶδες ἕναν ἀνερχοῦδεμὸν τὰ ροῦχα μέσ' ἔς τὸ παλαιόσέδονκο 'κεῖνο!

*ἀναχορδευτής ὁ, ἀνερχοῦδευτής Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχορδεύω.

Ὁ τὰ πάντα ἄνω κάτω ποιῶν, ὁ ταράττων τὴν τάξιν: Ἦρθε πάλι ἡ ἀνερχοῦδεύτρα κ' ἐνεκάτωσε δὲ ροῦχα μέσ' ἔς τὸ σεδούκι!

*ἀναχορδεύω, ἀνερχοῦδεύω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀρχ. χορδεύω. Ὁ τύπ. ἀνερχοῦδεύω ἐξ ἁμαρτ. ἀνεχοῦρδεύω κατὰ μετάθ.

Ταράττω τὴν τάξιν, προξενῶ ἀταξίαν, σύγχυσιν: Μουρὲ, γιάδα κ' ἐνερχοῦδεύεις το τὸ σεδούκι; Μαλλιά ἀνερχοῦδεμένα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφύρω.

*ἀναχόρδεψι ἡ, ἀνερχοῦδεψι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχορδεύω.

*Ἀναχόρδεμα, ὁ ἰδ.: Ὁ βερτοῖς ἔχει ἀνερχοῦδεψι (βερτοῖς = κόμη).

ἀναχορδίζω ἁμαρτ. ἀναχορδίζω Κρήτ. ἀνεχορδίζω Κάρπ. Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἁμαρτ. ρ. χορδίζω.

*Ἀναχορδεύω, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Ἀναχορδίζω τὰ μαλλιά - τοὶ δουλειὲς Κρήτ. Νήματα - μαλλιά ἀναχορδισμένα αὐτόθ. Χωρίστρα ἀναχορδισμένα αὐτόθ. || Ἄσμ.

*Ὡ Παναγιά, δὲ βρίσκειται, ἔνα γομμάτι χτένι νὰ 'σιάζῃς τὴ χωρίστρα σου τὴν ἀναχορδισμένη! αὐτόθ.

*ἀναχόρδικος ἐπίθ. ἀναχόρδικος Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά, τοῦ οὐσ. χορδὴ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικος.

*Ἀτακτος, ἀκατάστατος: Εἶδα τὰ 'χεις τὰ πράματα ἀναχοῦρδικα 'σὰ τζῆ κουζουλῆς τὰ μαλλιά;

*ἀναχόρδισμα τό, ἀναχόρδισμα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχορδίζω.

*Ἀναχόρδεμα, ὁ ἰδ.: Ἐχουν ἕναν ἀναχόρδισμα τὰ μαλλιά σου, ἀπὸν δέ γατέω πῶς θὰ σοῦ τὰ χτενίσω!

ἀναχουλεύω Χίος 'ναχουλεύω Χίος 'ναχουλεύω Χίος ἀναχουχουλεύω Χίος (Καρδάμ.) — Λεξ. Δημητρ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ρ. ἐνοχλεύω < ἐνοχλῶ. Ἰδ. ΓΧα-τζιδ. ΜΝΕ 1,270 καὶ 2,294. Ὁ τύπ. ἀναχουχουλεύω κατ' ἀναδίπλ.

1) Ἀναδεύω, ἀνακατώνω Χίος: Ἀναχουλεύω τὴ φωτιά. Τὸ παιδί ἀναχουλεύει τὰ χρώματα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναχοβολῶ. 2) Ἀνακινῶν ἐρευνῶ, ἀναζητῶ Χίος: Ὁ ποντικός ἀναχουλεύει. Συνών. ἀνασκαλεύω 2, ἀνασκυβαλίζω 2, ζητῶ, ψάχνω, ψαχουλεύω. 3) Μεταφ. ὑποκινῶ ἔριδας, δημιουργῶ ἀνησυχίας, σκάνδαλα ἐνθ' ἀν.: Τὸ παιδί αὐτὸ ὅλο 'ναχουλεύει Χίος. Συνών. ἀναγέρνω Α 2 γ, ἀνακατεύω Β 3, ἀνακατώνω Β 5.

ἀναχούλης ὁ, ἁμαρτ. ἀναχουχούλης — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχουλεύω, παρ' ὁ καὶ ἀναχουχουλεύω.

Σκανδαλοποιός, ραδιοῦργος: Ἀναχουχούλης ἄνθρωπος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακατούρης. Πβ. *ἀναχυμιστής.

ἀναχοχλακίζω Δ.Κρήτ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀνεχοχλακίζω Θήρ. Α.Κρήτ. ἀναχοχλακῶ Δ.Κρήτ. ἀνεχοχλακῶ Α.Κρήτ. 'νεχοχλακῶ Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. χοχλακίζω. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Β 771 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «τὰ σωθικά ντ' ὡς τὸ θερμὸ βράζου ἀναχοχλακίζου».

Διατελῶ ἐν βρασμῷ, κοχλάζω ἐνθ' ἀν.: "Ὀδε θ' ἀνεχοχλακίσῃ τὸ νερό, νὰ ρίξῃς μέσα τὰ κουκκιά Κρήτ. Ἀνεχοχλακῇ τὸ τσιγάρι, μόνο ρίξε τοὶ βροῦβες (βραχυλ. ἀντι ἀνεχοχλακῇ τὸ νερό τοῦ τσιγαλιού) αὐτόθ. Ἐνεχοχλακίξε τὸ νερό, μόνο σ' κώσου νὰ χύσῃς τὴ δουγάδα αὐτόθ. Τὸ αἷμα μου ἀνεχοχλακῇ ἐκεῖα ποῦ τήνε θωρῶ αὐτόθ. Συνών. ἀναβράζω, Α 1, βράζω, χοχλάζω, χοχλακίζω.

ἀναχπάραχτα ἐπίρρ. Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναχπάραχτος. Πβ. ἀχπαράζω. Αἴφνης, ἔξαφνα: Ἀναχπάραχτα εἶδ' αἶον ἐμπροστά μ'.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀναχάμπαρα.

ἀνάχρεια ἡ, Πελοπν.(Μάν.) ἀνάχρα Πελοπν. (Γέρμ. Καρδάμ. Κίτ. Λακων. Μάν.) ἀνάχρη Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀνάχραιο τό, Πελοπν.(Αἴγ. Καλάβρυτ. Μεσσ. Πύλ.) ἀνάχρηγιο Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. χρεῖα.

1) Πᾶν οἰκιακὸν ἔπιπλον ἢ σκεῦος Πελοπν.(Αἴγ. Γέρμ. Καρδάμ. Κίτ. Λακων. Μάν. Μεσσ. Πύλ.): Αὐτὸ εἶναι ἀνάχρεια τοῦ σπιτιοῦ Μάν. Ὅ,τι ἀνάχρα εἶχε τὴν ἐπούλησε Γέρμ. Εἶχα τόσες ἀνάχρες καὶ χαθήκανε Μάν. Ἐπούλησε τ' ἀνάχρεια τοῦ σπιτιοῦ του Μεσσ. || Παροιμ. Δὲν εἶμαι ξύλο τῆς φωϊτᾶς, εἶμαι ξύλο τῆς ἀνάχρας (πρὸς τοὺς θεωροῦντας τοὺς ἄλλους εὐτελεῖς) Κίτ. Συνών. ἀγγεῖο 1, ἀναχρικὴ. β) Τὸ σύνολον τῶν πρὸς ἐργασίαν τινὰ ἀπαιτουμένων ἐργαλείων Πελοπν.(Καλάβρυτ. Σουδεν.): Μὴν τὰ δίνετε τ' ἀνάχρηγιά σας Σουδεν. Φέρ' τ' ἀνάχρεια μου Καλάβρυτ. Συνών. ἀγγεῖα (ἰδ. ἀγγεῖο 3). 2) Ἰδιοκτησία, κτῆμα Πελοπν.(Ἀρκαδ.): Εἶναι ἀνάχρη μου.

ἀναχρεῦω Πελοπν.(Λακων.) Μέσ. ἀναχρεῦμαι Πελοπν. (Γέρμ. Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάχρα, δι' ὁ ἰδ. ἀνάχρεια.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἐρευνῶ διὰ νὰ εὕρω οἰκιακὸν τι σκεῦος Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Τί ἀναχρεῦσαι; Μάν.

2) Μέσ. ἀναμειγνύομαι Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.): Αὐτὸς ἀναχρεῖται ἔς τὰ σπιτιάτικα Γέρμ.

ἀναχρικὴ ἡ, Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μάν.) ἀναχρικό τό, Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Λάστ. Μεσσ. Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναχρικός < ἀνάχρεια.

Ἀνάχρεια 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Βάλ' τ' ἀναχρικό ἔς τὴ θέσι του Καλάβρυτ. Δὲν εἶναι νὰ τοῦ λείπῃ κἀνενὸς τ' ἀναχρικό αὐτόθ. Ἐψωνίσανε τ' ἀναχρικά τοῦ σπιτιοῦ Μεσσ. Μάζω τ' ἀναχρικά (μάζω = μαζεύω) αὐτόθ.

ἀναχτίζω Κρήτ. ἀνεχτίζω Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀνακτίζω.

1) Κτιζῶ ἐκ νέου, ἀνεγείρω τι ἐρειπωθὲν Κρήτ.: Ἄσμ. Οὐλα 'γινήκαν τρόχαλος καὶ ποῖος νὰ τ' ἀναχτίσῃ;

Συνών. ξαναχτίζω. β) Ἐπιδιορθῶν Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Μωρὲ δὲ βάς ν' ἀνεχτίσῃς τὸ δρόφο τ' ἀβελακιοῦ, μόνο θὰ πᾶς πάλι ἔς τὸ γαφενέ; 2) Οἰκοδομῶ, ἀνεγείρω, κτιζῶ Κάρπ.: Ἄσμ.

Καὶ μέσα ἔς τὰ ριζόσυνα τὴ μάντραν ἀνεχτίζει.

Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Περί δυστυχ. καὶ εὐτυχ. στ. 136 (ἐκδ. SLambros σ. 295) «θέλεις ἰδεῖν παράξενον τῆς

